

kapale svitle solze iz oči, ko so rekli: O Bog! žlahtni cesarjevič Rudolf je umrl! Pa kaj bi tudi ne. Saj se človeku zdi, kakor da bi njemu vedno nekaj manjkalo. Ne jesti, ne piti mu ne diši, vse veselje je preč! Žalski trg obesil je že v četrtek jutro črno zastavo na občinski urad, ki žalostno plapola v zraku, kot bi klicala: Vstani, Rudolf, vstani! Vse ljudstvo žaluje in videl sem ljudi kar tropoma v cerkev iti, kjer so molili za cesarjeviča Rudolfa, za cesarja! Bog naj potolaži, in ohrani nam cesarja in njegovo preizvišeno rodovino!

Iz Slov. goric. (Opomba.) Radi smo bralci kar je bila prinesla „cerkv. priloga“ lani iz Sevnice. G. dopisnik je živo opisal koristi „živega roženvenca.“ To je prav veselo, kjer se more vpeljati taka pobožnost, ali povsod tega ni mogoče. Tam je dušni pastir že vesel, če ima rože enake bratovščine in za to naj opomnim nekaj k sestavku, ki govori o tistej tridnevnic. Tam se namreč piše, kakor da bi udom bratovščine „živega rožnega venca“ treba bilo vsaki mesec po srečkanji poizvedeti, kako skrivnost imajo moliti . . .“ Tega zdaj ni več treba, udje smejo vsak mesec k sledeči skrivnosti prestopiti. Glej kn. Kur: 1888 I, 2. Bratovščina „živ. rož. venca“ je edina, h katerej še tudi možje radi pristopajo, toraj naj se le rože množijo!

Iz Ptuj. (Poročilo.) II. izkaz dijaške kuhinje v samostanu čč. gg. oo. minoritov v Ptuj v šolskem letu 1888/9. Meseca novembra t. l. razdelilo se je ubogim dijakom 380 kosile v vrednosti 57 fl.; meseca decembra l. l. pa 189 kosile v vrednosti 43 fl. 35 kr. Od 21. septembra l. l. podarilo se je že 1197 kosile v vrednosti 179 fl. 55 kr. Z nova so v blagi namen nastopni p. n. č. gospodi, oziroma zaštopi, darove poslali blagovolili: a) vnanji: č. g. M. Grabar, umirovoljeni župnik pri sv. Urbanu v Slov. Goricah, 3 fl.; godovnjaki pri sv. Urbanu v Slov. Goricah zložili 1 fl. 80 kr.; č. g. Jakob Zupanič, kapelan v Št. Lovrenci v Sl. Goricah, 1 fl.; č. g. Franc Rath, župnik v Št. Lovrenci na dr. p., vrečo pšenice; prijatelj mladine 3 vreče rži in 52 litrov vina; neimenovan 1 fl.; č. g. Janez Čuš, def. v Wetmanstätten-u, 5 fl.; b) ptujski: slavni okrajni zastop ptujski 50 fl.; č. g. o. Konrad Stazinski, minorit, 2 fl.; g. dr. Jakob Ploi, odvetnik, 4 fl.; g. dr. Drag. Triller, odvet. koncip., 1 fl.; g. Luka Kunstek, profesor, 2 fl.; g. Martin Cilenšek, profesor, 1 fl.; g. A. Klobučar, c. kr. sod. prist., 2 fl.; č. g. Ferdo Majcen, veroučitelj, 1 fl. 5 kr.; č. g. M. Črnko, vikar, 1 fl. 5 kr.; č. g. Alojz Bratuša, beneficijar, 1 fl. 5 kr.; č. d. Fran Šalomon, mestni kaplan in katehet, 1 fl. 5 kr.; g. Anton Spindler, c. kr. kancelist, 1 fl.; g. Fran Hudojamski, 50 kr.; g. Ivan Kaukler, nadučitelj, 1 fl. Vsem veledušnim darovateljem in ljubiteljem ubogih

dijakov izrekamo najprisrčnišo hvalo in zahvalo in stoterni: „Bog plati!“ Nadaljne milodare, naj si bode denar, ali živila, s hvaležnim srcem vzprejema č. g. B. Hrtiš, gvardijan in župnik na Ptujem.

Iz Šmartna v Rožni dolini. („Srebrna poroka“ — Otročja bolezen — Šola.) Na sv. Blaža god dopolnjenih bilo je 25-let, odkar je tukajšnji obče spoštovani učitelj g. Antonij Lajnsič bil v Zibiki sklenil zavezo sv. zakona z gospo Jerko Kregarjevo od sv. Heme. — Ker se duh nepokorščine povsodi šopiri in spoštovanje pred vsakošnjimi predpostavljenimi grozno spodriva, hotel je prijatelj šolske mladine njej pri tej priložnosti djanski pokazati, kako treba predpostavljene spoštovati. Žal, da je zadnji den meseca januarija se poduk na tukajšnji enorazredni ljudski šoli moral ustaviti, ker je nova, nam doslej nepoznana vratna bolezen v kratkem času nad 60 šolarjev napadla, Ušesne slinavke otrokom tako zatečejo, da se jim lica zveržijo ter da komaj usta odpirajo. Zdravniki imenujejo to bolezen „mumps“ ali „parotitis.“ Nemci pa njej pravijo: „Bauernwenzel“ ali „Ziegenpeter.“ Ta smešna imena kažejo, da navadno ni nevarna ta bolezen, a nadležna je vsaki čas in jako nalezljiva, zamore pa tudi prav zlobna postati. Spomen na srebrno poroko g. učitelja moral se je toraj bolj v domačem krogu obhajati. Štiri pare svatovsko opravljenih učencev in učenk zbralo se je na domu njihovega kateketa. Od tam so se — z raznimi darovi v rokah — podali v stanovanje g. učitelja jim k njihovi „25-letnici“ častitat. Učenka Tončika Tratnik govorila je v imenu vseh šolarjev prisrčno častitko k srebrni poroki, na kar so učenci svoja vezila gosp. učitelju in njihovej gospej soprogi izročili. Zbralo se je bilo še iz soseske nekoliko odbranih gostov kot poslušalcev, ki so bili s svati te srebrne poroke vred nad tem mišnim prizorom prav do solz ganjeni. Ko so učenci prejeli od g. učitelja ljubkih besedi srčne zahvale in lepih opominov, od gospe učiteljice pa tudi nekaj prigrizniti, razšli so se vsaki na svoj dom s prisrčno željo, da bi mili Bog dal preljubljenemu g. učitelju včakati še veselo: „Zlato poroko!“

Raznoterosti.

(Za družbo vednega češčenja) so podarile naslednje župnije: Svičina 10 fl., Vuhred fl. 3·26, sv. Jurij v Slov. gor. 14 fl., Makole 37 fl., Prihova fl. 20·55, Gomilsko fl. 4·50, Velika Nedelja fl. 21·70, sv. Marjeta niže Ptuja fl. 13·30, Vuzenice 2 fl., sv. Križ nad Mariborom fl. 5·50, sv. Ana na Krembergu fl. 14·88, Središče fl. 2·44, Ormož fl. 10·75, sv. Miklavž pri Ljut. fl. 9·57, Šmarje 13 fl.

Vunanje države. Vsi vladarji, kar jih šteje Evropa, so izrekli svoje sožalje našemu svitlemu cesarju, prvo, ko so dobili glas o hudi nesreči, ki jih je zadela. — Italija dobi v kratkem času novo šolsko postavo, vendar pa se ona ne loči od prejšnje v drugem, kakor o izplačevanju učiteljev. Le-te izplačuje, če obvelja postava, ne več občina, ampak država. — V Rimu je sedaj veliko delalcev brez služka in vlada ne ve, kaj naj počne z njimi. Doslej so živeli kolikor toliko še ob delu pri zidanju novih hiš ali ta zaslužek je pri kraji, kajti nihče ne mara več zidati, ker še stare hiše stojé prazne. — Španija ima liberalno ministerstvo in možje so si sedaj sami v laséh, ne da se reči, kaj bode konec te „domače vojske.“ — Nad Francosko visi nekaj v zraku in nihče ne zna, kaj. Strah pred Boulangerom je stopil možem sedanje republike v noge; raji bi odstopili dnes, kakor jutri ali noge jih ne ne-sejo, ker se bojé tega, kar utegne priti, če njih ne bode več. Predsednik ministerstva, Floquet, sestavlja že novo ministerstvo, se ve, da na tihem, toda nihče ne mara veliko za njegovo „vabo.“ — Knezu Bismarcku je treba denarja za Afriko ali v drž. zboru je tudi dal predložiti načrt postave, vsled katere dobi nemški cesar poslej iz drž. kase 3.500.000 mark več, kakor je bila doslej navada. V tem, sodimo, da ne bode nihče nasproti. — Kolikor se sliši, je ruski car še vedno za to, da se ohrani mir in da ne kaže zavoljo Bolgarije ruske države pripraviti ob srečo mirú. Če je to resnica, tedaj se ni bati, da počí k malu puška. — Čudno, turski sultan je bil te dni poslal tri žrebce neki šoli v Sadovi. Ker je Sadova bolgarsko mesto, za to se je brž sklenilo, da se sultan bliža sedanjemu knezu vseh Bolgarov, princu Koburškemu. No, ne bila bi to nesreča, vendar pa se nam ne zdi, da je tako sklepanje dobro. Kaj pa, če je sultan le šoli daroval žrebce? — Srbija je sedaj kakor krop pri-ognji, v njej vre v eno mer a ne skuha se ničesar, vsaj ljudstvo ni nič na boljem, odkar ima novo ustavo in nima — kraljice. Krističevo ministerstvo nima prijateljev a vedno še stoji na vrhu. Zakaj tako? Kralj Milan ne zaupa radikalcem in zato se drži Krističa. — Zavoljo Zanzibare, otoka na vshodu Afrike, ste si prišli Nemčija in Anglija na vs križ; Angliji se do-zdeva, da jo hoče Bismarck imeti le pri celi stvari — za klešče. Zato noče več Anglija, da še stojé ondi njih ladije. To je vsekako škoda, kajti Arabci bodo vsled tega drzniši in marsikateri ubog zamorec bode suženj, sicer bi ga pa še rešile. — Zjedinjene države v Ameriki tudi niso brez judov. Le-ti so imeli doslej v soboto svoj praznik a v nedeljo tudi niso smeli „delati“, to je prodajati, kajti v Ameriki se praznuje v nedeljo po polnem — drugače, ka-

kor pri nas. Ondi pa so torej judje sklenili, da bodo imeli poslej soboto v — nedeljo.

Za poduk in kratek čas.

Božična zvezda.

(Resnična dogodba.)

(Dalje.)

Sedaj odpotujem iz domovine v Hamburg, a mesto cerkve obiskujem gledališče in stopim dne 15. grudna na barko. Sedaj se začne drugo življenje in učenje. Solnce izhaja iz morja in zahaja zopet v morje nazaj. Videl, opazoval in učil sem se mnogo novega.

Necega jutra — bil je čas, ko se jutranja straža konča in se nadomesti s predpoldansko. Pokličé me kapitan, ravno na krovu pušéc smodko, a jaz sem se prijazno oziral po bliščečem morju. Kapitan me ljubko pozdravi in povabi, da zvečer pridem k njemu v kajito, ker mnogo se jih bo tamkaj zbralo.

„Veliko občinstva se bo zbralo? Ali že naprej veste, da nas sreča katera barka, katera bi nas rada z obiskom razveselila!“

Kapitan odgovori smijoč: „Ne motite se, povabljeni ste k slavnosti.“

„Prezvamem, le povedite mi uro, kedaj naj pridem.“

„Ob 7 uri zvečer!“

„Natančno takrat pridem in radoveden sem, kakošnje nove obraze bodem videl na sredini atlanskega ocejana.“

Kapitan: „Ne boste videli drugih obrazov . . . a vam ne pride v glavo, da danes pišemo 24. gruden? A vidim, da pišete — dnevnik!“

„Sv. noč?“ Sem klical iznenadjen, in takoj uganil, zakaj me je kapitan poklical in povabil v kajito.“

„Da sv. noč, sv. Božični večer, a vendar upam, da bodemo z veseljem ga praznovali.“

Tako točno ob 7. uri.

Dan je minol kakor navadno drugi dnevi na barki. Pride večer. Solnce se utopi, kakor ognjena, rudečo-žareča kroglja v morje . . . Tema je. Sedaj se užge na tisoče in tisoče zvezdic na visokem in lepem nebu, da sv. pismo oznanjujejo s svojo lučjo: „Slava Bogu na višavi.“ . . .

Prišla je sedma ura. Takoj smo vsi v kajiti in začudeni pogledujemo — mizo, na kateri je stala piramida, čije četiri šibke so bile ovite z lepimi papirčki in umetnimi cveticami. Na majhnih svetilnicah iz svile (drota) so bile natakne na šibkah goreče svečice; na okolo pa razno ovodče, katero je kapitan v Hamburgu s seboj vzal, okolo piramide po mizi so pa ležali majhni darovi.

Na konci velike kajite je bila pripravljena miza po receptu: „Veliko ruma — a malo vode